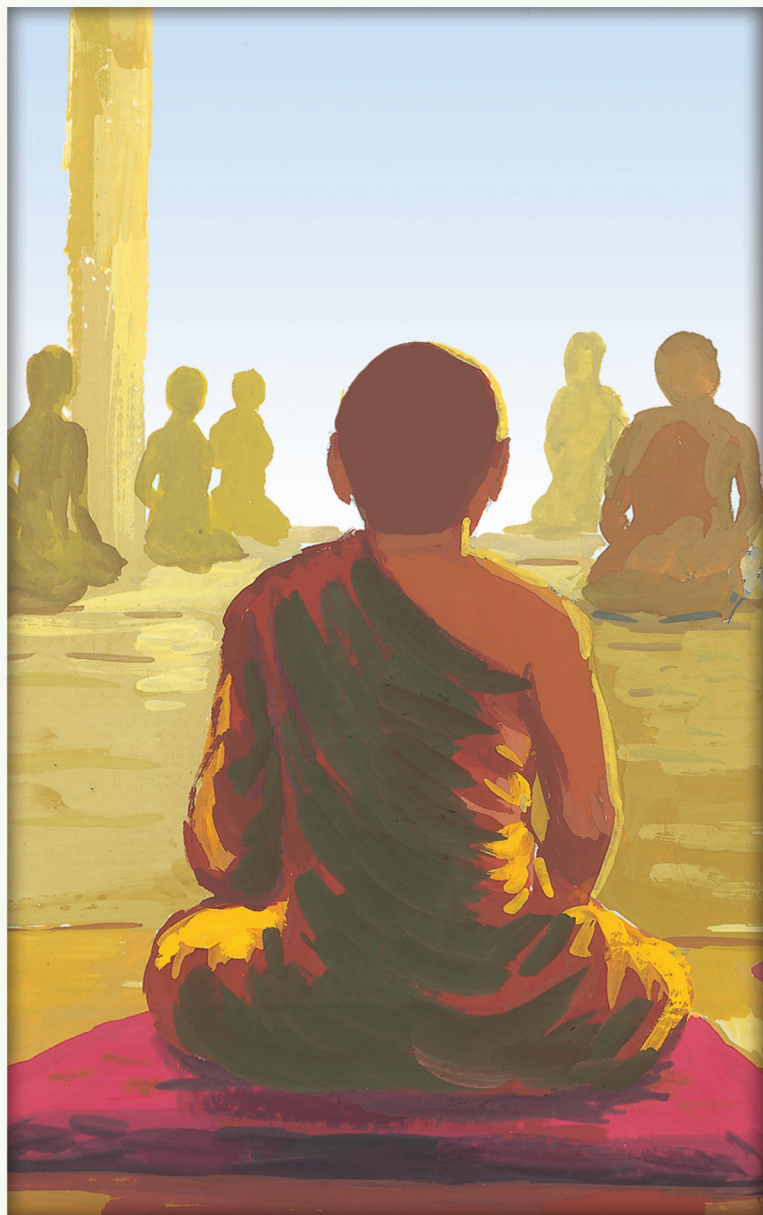

มาช้าไป

เมื่อได้มาถึงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ แล้ว คุณยายได้มีโอกาสมาราบพระเดช พระคุณหลวงปู่เป็นครั้งแรก เมื่อท่านกราบ หลวงปู่เสร็จแล้วเงยหน้าขึ้นมาเท่านั้น หลวงปู่ ท่านก็ชี้หน้าคุณยายแล้วทักเป็นประโยคแรก ว่า “มึงมันมาช้าไป” ซึ่งคุณยายท่านก็ไม่ เข้าใจว่าหมายถึงอะไร ท่านบอกว่าตอนนั้น อายุ 29 ปี ไม่น่าจะเรียกว่าเข้าวัดช้า แต่ท่านก็ รับฟังไว้เฉยๆ หลวงปู่วัดปากน้ำท่านกล่าว คำนี้เพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น แต่คุณยายท่าน จดจำได้ตลอดชีวิต

แม้ว่าคุณยายยังไม่รู้เรื่องราวอะไร
มากเพราะเป็นผู้มาใหม่ แต่พระเดชพระคุณ
หลวงปู่ท่านเป็นผู้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด
ทั้งหมดด้วยญาณทัสนะตั้งแต่ก่อนที่คุณยาย
จะมาถึงแล้วว่า คุณยายเป็นทหารเอกของ
ท่าน การลงมาบังเกิดในครั้งนี้มีภารกิจหน้าที่
อะไร คำกล่าวของพระเดชพระคุณหลวงปู่
จึงหมายความว่า คุณยายน่าจะมาถึงท่านให้
เร็วกว่านี้ ในขณะที่คุณยายอายุยังน้อยและ
แข็งแรงมากกว่านี้ การที่ท่านมาถึงเมื่ออายุได้
29 ปี ก็เรียกได้ว่าอายุเริ่มมากแล้วเพราะการ
ทำวิชชาธรรมกายนั้นหากเริ่มต้นเมื่ออายุ

...มาช้าไป...

ยังน้อยในขณะที่ร่างกายมีความแข็งแรงมาก การศึกษาค้นคว้าวิชาธรรมกายก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถเรียนรู้ได้มากมาย ด้วยเหตุนี้เองหลวงปู่ท่านจึงกล่าวว่า มาช้าไป

หลังจากหักท่ายก้นเสร็จแล้วท่านก็ส่งคุณยายเข้าไปในโรงงานทำวิชาโดยไม่ต้องผ่านขั้นตอนในการทดสอบและคัดสรรใดๆ ทั้งสิ้น ทั้งที่โดยปกติแล้วบุคคลที่จะเข้าทำวิชาได้จะต้องได้รับการทดสอบและคัดเลือก ด้วยวิธีการต่างๆ มากมาย โดยนายทวารและผู้ที่อยู่มาก่อน เป็นการทดสอบ

...มาช้าไป...

ความรอบรู้และญาณทัศนะของผู้ที่จะเข้ามา
ทำวิชาในโรงงานว่ามีความสามารถเพียงพอ
หรือไม่ สำหรับคุณยายแล้วจึงเรียกได้ว่าเป็นการก้าวกระโดดเลยทีเดียว

ตลอดระยะเวลาเกือบ 1 เดือนที่ได้
เข้ามาปฏิบัติธรรมในโรงงานทำวิชา คุณยาย
มุ่งมั่นอย่างมากที่จะศึกษาเล่าเรียนวิชา
ธรรมกายขั้นสูงด้วยความผาสุก พอใกล้ครบ
กำหนดที่ท่านลาคุณนายเลียบมาอยู่วัดปากน้ำ
ท่านจึงปรึกษาหารือกับคุณยายทองสุกว่า
“พี่ๆ ฉันไม่กลับแล้วนะ ฉันมาถึงหลวงพ่
วัดปากน้ำแล้ว ฉันจะเรียนวิชาธรรมกาย

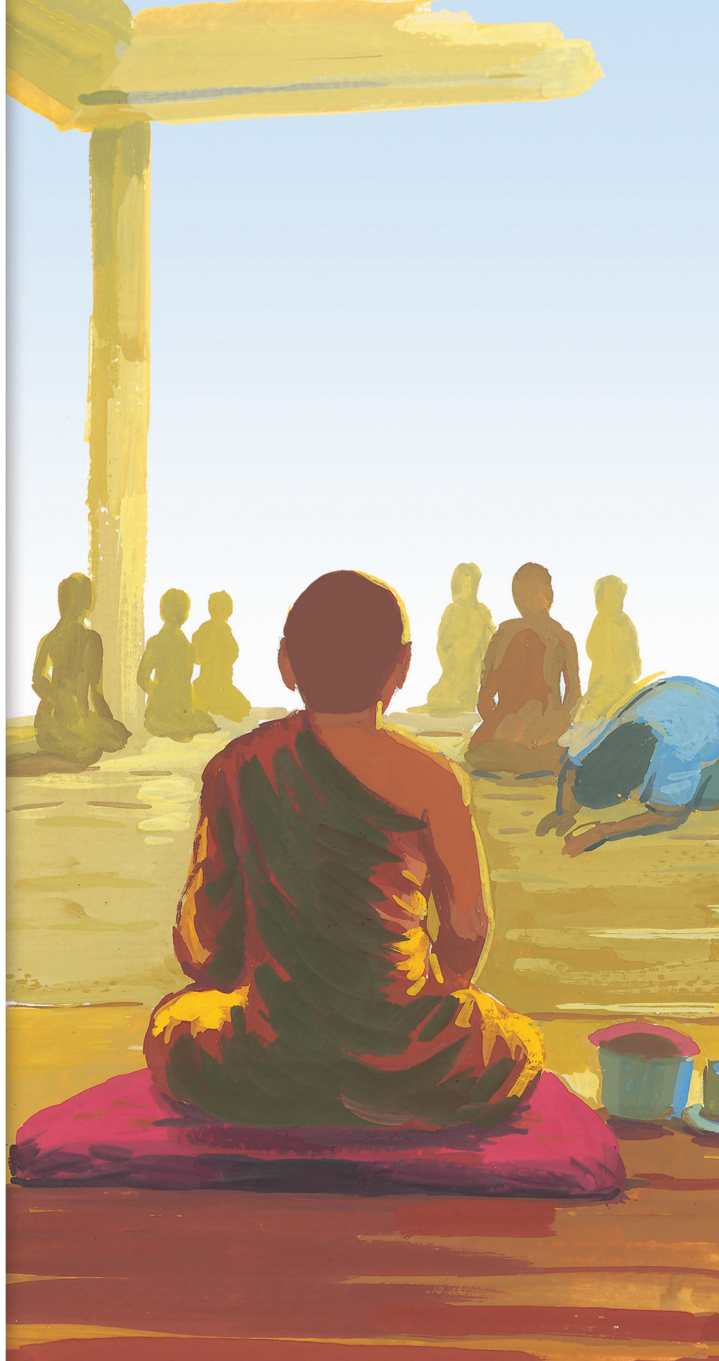
...มาช้าไป...

อยู่ในโรงงานทำวิชานี้ ฉันไม่กลับแล้ว”
คุณยายท่านกล่าวอย่างนี้เพราะว่าโลกภายใน
มีแต่ธรรมบัณฑิตที่เต็มไปด้วยสิ่งที่น่าเรียนรู้
กว่าโลกภายนอกมากนัก และกว่าที่มนุษย์เรา
จะได้พบคำตอบด้วยตัวเองว่าเกิดมาทำไม
อะไรคือเป้าหมายของชีวิต แล้วจะไปสู่เป้าหมาย
ของชีวิตได้อย่างไรก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย เมื่อคุณยาย
มาถึงจุดนี้แล้วจึงไม่ปรารถนาที่จะหวนคืนกลับ
ไป คุณยายทองสุกก็เห็นดีด้วย ว่าไม่ควรกลับ
“อี कांगเฮีย บวชกันเถอะวะ บวชเป็นแม่ชี”
“เอาสิพี่ แล้วเราจะไปหาผ้าที่ไหนนี่ มันกระชั้น
อย่างนี้” “มันจะไปยากอะไรวะก็ไปเช่าผ้าเขา

...มาช้าไป...

มาลี” ท่านทั้งสองคุยปรึกษากันเพื่อบวชเป็น
อุบาสิกาแม่ชีโดยการเช่าผ้า จะมีสักกี่คนใน
โลกที่ไปเช่าผ้ามาบวช และก็บวชได้จนตลอด
ชีวิตอย่างนี้

จากนั้นคุณยายและคุณยายทองสุข
ก็โกนผมกันในคิन्नนั้น แล้วก็ไปเช่าผ้ามาบวช
ทรัพย์สินเงินทองกลับกลายเป็นของไม่
สำคัญสำหรับท่านแล้ว เพราะท่านตั้งใจมา
ตั้งแต่ก่อนจะออกจากบ้านที่นครชัยศรี เมื่อ
สมหวังตั้งใจในการศึกษาวิชาธรรมกายกับ
พระเดชพระคุณหลวงปู่จึงไม่คิดจะกลับไป
บ้านคุณนายเลียบอีก แต่การจะไม่กลับได้นั้น

...มาช้าไป...

ก็ต้องมีวิธีการที่ดี เพราะคุณนายก็เป็นคน
ใจดี ใจบุญ ที่รักการปฏิบัติธรรม หากเห็น
คุณยายเป็นนักบวชแล้วท่านคงจะพลอยยินดี
ด้วย

เมื่อคุณยายบวชแล้วก็มีสง่าราศี
ในเพศของบรรพชิต ดุสงบเสงี่ยมสง่างาม
ราวกับพระเถรีบวชมาแล้วได้ร้อยพรรษา
ผิวพรรณผุดผ่องเป็นนวลลออจับใบหน้า
และในเช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อคุณนายเลียบมารับ
ที่วัดปากน้ำตามที่ตั้งกลงกันไว้ก็ถึงกับพูด
อะไรไม่ออกเมื่อเห็นคุณยายโกนหัวแล้วอยู่
ในชุดอุบาสิกาแม่ชีดุสงบเสงี่ยมสง่างาม จึงได้
แต่ยกมือไหว้แล้วคุณยายก็ลาคุณนายเลียบ

...มาช้าไป...

ตรงนั้นว่าจะไม่กลับไปอีกแล้ว จะขออยู่กับ
พระเดชพระคุณหลวงปู่ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
เพื่อศึกษาวิชาธรรมกายต่อไป ขอกราบ
ขอบพระคุณท่านเศรษฐินีที่ได้ให้โอกาส
ศึกษาวิชาธรรมกายตั้งแต่อยู่ที่บ้าน ให้ที่พัก
ที่อาศัยเป็นอย่างดี ให้ความไว้วางใจทุกอย่าง
จนกระทั่งสามารถปฏิบัติธรรมได้เข้าถึง
พระธรรมกาย ขอให้ท่านเศรษฐินีมีส่วนแห่ง
บุญนี้ด้วย และจะไม่มีวันลืมพระคุณในครั้ง
นี้เลย หลังจากนั้นคุณยายท่านก็ไม่คิดหันหลัง
กลับไปอีก ท่านบอกว่าในใจท่านมีแต่คำว่า
เดินรุดหน้าแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

